

ROZKAZ

MINISTRA VNITRA

Ročník 1957

V Praze dne 15. června 1957

Číslo 80

OBSAH: 86. Vyšetřování trestných činů spáchaných příslušníky státní bezpečnosti a příslušníky veřejné bezpečnosti.

Zrušeno podle RMV-29/1965.

86

Vyšetřování trestných činů spáchaných příslušníky státní bezpečnosti a příslušníky veřejné bezpečnosti.

I.

1) Vyšetřování trestných činů spáchaných příslušníky státní bezpečnosti a příslušníky veřejné bezpečnosti konají vyšetřovatelé zvláštní inspekce.

2) Vyšetřovatelé zvláštní inspekce při správě kádrů MV konají vyšetřování trestných činů příslušníků, kteří patří do nomenklatury ministra, náměstků ministra nebo náčelníků součástí ústředního aparátu MV, s výjimkou náčelníků hlavní správy VB a VI. správy MV.

Vyšetřovatelé zvláštní inspekce u ostatních součástí MV a VB konají vyšetřování trestných činů příslušníků, kteří patří do nomenklatury náčelníků těchto součástí.

Vyšetřování trestných činů příslušníků, kteří patří do nomenklatury náčelníka součástí, u které není zvláštní inspekce zřízena, konají vyšetřovatelé zvláštních inspekci krajských správ MV nebo VB, v jejichž obvodu je příslušník služebně zařazen (na příklad příslušníci OŽD-MV, OŽO-VB a pod.).

3) Je-li to účelné v zájmu úspěšného provedení vyšetřování, zejména tehdy, jestliže k vyšetřování je zapotřebí odborných kriminalistických nebo jiných znalostí, může náčelník, do jehož nomenklatury příslušník patří, pověřit vyšetřováním vyšetřovatele VB nebo Stb.

4) Jde-li o trestný čin, který byl způsoben dopravní nehodou, provede vyšetřování vždy vyšetřovatel VB. O zahájení vyšetřování je však povinen neprodleně vyzoomět náčelníka, do jehož nomenklatury příslušník patří.

5) V případech, kdy vyšetřování koná vyšetřovatel Stb nebo SB, je tento vyšetřovatel povinen

před podáním návrhu prokurátorovi na konečné opatření vyzoomet si stanovisko náčelníka, do jehož nomenklatury příslušník patří, nebo návrh odeslat prokurátorovi prostřednictvím tohoto náčelníka.

6) Jestliže vyšetřování provede vojenský prokurátor sám nebo jeho provedením pověřil vyšetřovatele vojenské prokuratury, vyzoomet o zahájení vyšetřování náčelníka, do jehož nomenklatury příslušník patří, a před konečným opatřením projedná s ním zamýšlený postup a vyzoomet si jeho stanovisko.

II.

7) Náčelník zvláštní inspekce při správě kádrů MV je oprávněn v jednotlivých případech vyšetřování odejmout věc vyšetřovateli zvláštní inspekce, který by je měl podle odstavce 2 provést, a pověřit vyšetřováním jiného vyšetřovatele zvláštní inspekce anebo je provést sám.

8) Vyšetřování zahajuje vyšetřovatel zvláštní inspekce na pokyn nebo se souhlasem náčelníka, do jehož nomenklatury příslušník patří. Není-li pachatel znám, může zahájení vyšetřování vyšetřovatelem zvláštní inspekce nařídít náčelník součástí, u které je zvláštní inspekce zřízena.

III.

9) Jde-li o trestný čin, který lze podle § 305 tr. zák. vyřídít kázeňsky, a příslušný náčelník považuje kázeňské vyřídění za dostačující, vyšetřování se nezahajuje. Jestliže příslušný náčelník kázeňsky vyřídí trestný čin, o němž bylo vyšetřování již zahájeno, oznámí neprodleně své rozhodnutí vojenskému prokurátoru, který koná nad vyšetřováním dozor.

10) Kázeňsky vyřídít trestný čin je oprávněn náčelník, do jehož nomenklatury příslušník patří. Pokud tento náčelník nemá kázeňskou pravomoc, předloží návrh na kázeňské vyřídění vyššímu náčelníku.

IV.

11) Všechny orgány Stb a VB jsou povinny v rozsahu své pravomoci vyřizovat dožádání vyšetřovatelů zvláštní inspekce k provedení úkonů potřebných pro vyšetřování.

12) Aby byl podrobněji zajištěn jednotný po-

č. Sv-3997/40-57.

stup vyšetřovatelů zvláštní inspekce při vyšetřování podle trestního řádu, vydávám Instrukci o vyšetřování konaném vyšetřovateli zvláštní inspekce, která tvoří přílohu tohoto rozkazu.

13) Zrušují se čl. 30 TRMNB č. 24/1951, čl. 31 TRMNB č. 25/1951 a čl. 60 TRMNB č. 53/1952.

Ministr vnitra
RUDOLF BARÁK v. r.

Obdrží: ministr vnitra,
náměstci ministra vnitra,
všechny součásti MV a VB.
Přílohu pouze součásti, u nichž je zřízena zvláštní inspekce.

archiv bezpečnostních složek

4
o této instrukci platí jen část III.
ostatní změna podle RMV-č. 10/62

I N S T R U K C E

o vyšetřování konaném vyšetřovateli zvláštní inspekce.

Č Á S T I.

O b e c n é u s t a n o v e n í.

Čl. 1.

Základní zásady vyšetřování

- (1) Vyšetřovatelé zvláštní inspekce (dále jen vyšetřovatelé) jsou povinni při vyšetřování dbát o to, aby
- a) v průběhu vyšetřování byla přísně dodržována socialistická zákonnost,
 - b) nebylo připuštěno nepodléhané vyšetřování,
 - c) vyšetřování bylo prováděno iniciativně, rychle a objektivně, aby byly objasněny všechny okolnosti trestného činu. Při vyšetřování je třeba se stejnou pečlivostí přihlížet jak k okolnostem svědčícím proti obviněnému, tak i k okolnostem svědčícím v jeho prospěch.
- (2) Dokud není pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu vyslovena vina, nelze na osobu, proti které se vede vyšetřování, hledět jako by byla vinna.
- (3) Doznání obviněného nezbavuje vyšetřovatele povinnosti přezkoumat a všemi dosažitelnými důkazy ověřit všechny okolnosti případu. Obviněný nesmí být žádným způsobem k výpovědi nebo doznání donucován.

Čl. 2.

Oprávnění vyšetřovatelů

- (1) Vyšetřovatelé jsou oprávněni konat všechny vyšetřovací úkony podle trestního řádu, pokud jejich výkon není zákonem vyhrazen prokurátoru, nebo pokud si je prokurátor nevyhradí.

(2) Bez souhlasu prokurátora je vyšetřovatel oprávněn provést zejména tyto vyšetřovací úkony:

- a) předvolání (předvedení) a výslech obviněného a svědka (§ 100 a násl. a 105 a násl.)
- b) přibrání znalce (§ 114 a násl.)
- c) vyzvání k vydání věci (§ 85)
- d) ohledání místa činu
- e) prohlídku těla (§ 128)
- f) nařízení pitvy (§ 129)
- g) určení svědečného, znalečného a tlumočného (§§ 113, 123, 29)
- h) uložit pořádkovou pokutu (§ 74)
- ch) odepřít nahlížení do spisů (§ 71 odst. 2)
- i) povolovat návštěvy a písemný styk obviněného, který je ve vazbě, pokud nebylo vyšetřování skončeno nebo pokud je nekona sám prokurátor nebo vyšetřovatel prokuratury
- j) vyhovět stížnosti proti vlastním usnesení (§ 159 odst. 1)
- k) zamítnout návrh na doplnění vyšetřování.

(3) Bez souhlasu prokurátora je vyšetřovatel oprávněn provést dále tyto vyšetřovací úkony, jejich provedení je však povinen oznámit stanoveným způsobem prokurátorovi:

- a) zatčení (§ 75) - neprodleně
- b) vzetí do prezatčení vazby (§ 77) - neprodleně
- c) zahájení vyšetřování (§ 176) - do 24 hodin
- d) vznesení obvinění (§ 178) - do 24 hodin.

(4) Jen s předchozím souhlasem prokurátora je vyšetřovatel oprávněn provést tyto úkony:

- a) odnětí věci (§ 86)
- b) domovní a osobní prohlídku (§ 91 a násl.)
- c) zadržování zásilek (§ 96)
- d) otevření zásilek (§ 97)
- e) vyhovět stížnosti proti usnesení, k němuž bylo třeba předchozího souhlasu prokurátora.

+1) Poznámka: Pokud se v této Instrukci citují paragrafy, rozumí se tím příslušná ustanovení trestního řádu.

Vyšetřovací úkony uvedené pod písmenem a), b) a c) může vyšetřovatel provést bez předchozího souhlasu prokurátora, jestliže souhlas nelze předem dosáhnout a věc nesnese odkladu; domovní a osobní prohlídka též tehdy, jestliže jde o osobu přistihlenou při činu nebo o osobu, na kterou je vydán příkaz k zatčení. V takových případech je však vyšetřovatel povinen vyžádat si nejpozději do 48 hodin souhlas dodatečný a zároveň prokurátoru zaslát zprávu o důvodech provedení úkonu a jeho výsledku současně s jedním vyhotovením protokolu o tomto úkonu a s uvedením, proč věc nesnesla odkladu.

Věc nesnese odkladu tehdy, jestliže zájem vyšetřování vyžaduje neodkladné provedení úkonu za účelem opatření nebo zabezpečení důkazů, důležitých pro trestní řízení.

(5) Úkony, které je oprávněn provést pouze prokurátor, jsou uvedeny v ustanovení § 173. Vyšetřovatel je však oprávněn prokurátorovi provedení těchto úkonů navrhnout.

Čl. 3.

Poměr vyšetřovatele k prokurátorovi

(1) Prokurátor není vůči vyšetřovateli ve vztahu služební nadřízenosti a své pokyny k vyšetřování (§ 172) mu dává zpravidla prostřednictvím příslušného náčelníka. Pokyny prokurátora k vyšetřování jsou závazné.

(2) O konání úkonu, u něhož si prokurátor předem vyhradil účast, je vyšetřovatel povinen vyrozumět prokurátora nejpozději do 24 hodin před jeho konáním, pokud nejde o případ, kdy věc nesnese odkladu.

Čl. 4.

Souinnost vyšetřovatelů

Vyšetřovatelé jsou povinni poskytovat si vzájemně pomoc při vyšetřování a vyřizovat dožádání k provedení jednotlivých vyšetřovacích úkonů.

Čl. 5.

Postoupení věci

(1) Je-li to účelné v zájmu úspěšného provedení vyšetřování, může vyšetřovatel se souhlasem náčelníka současti, u které je zaházen, postoupit věc k vyšetřování vyšetřovateli u jiné současti.

(2) Postoupení věci po zahájení vyšetřování musí vyšetřovatel předem projednat s prokurátorem, který nad vyšetřováním dosud konal dozor.

- 4 -

Čl. 6.

Vyloučení z vyšetřování

(1) Z vyšetřování je vyloučen vyšetřovatel nebo zapisovatel, u něhož pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se vyšetřování (úkon) přímo týká, k jejich obhájce, zákonným zástupcům a zmocněncům lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti.

(2) Jakmile se vyšetřovatel (zapisovatel) doví o skutečnosti, která odůvodňuje jeho vyloučení, nebo je-li takováto skutečnost některou z osob uvedených v odstavci 1 namítána, oznámí to příslušnému náčelníkovi; až do jeho rozhodnutí vykoná jen ty úkony, které nesnesou odkladu. O rozhodnutí náčelníka o vyloučení vyšetřovatele je třeba vyrozumět prokurátora, který koná nad vyšetřováním dozor.

Čl. 7.

Poučení obviněného, poškozeného a zúčastněné osoby

(1) Vyšetřovatelé jsou povinni v každém období vyšetřování poučít obviněného o všech právech, umožňujících mu plné uplatnění obhajoby a o tom, že si též může zvolit obhájce; uplatnění těchto práv jsou povinni mu umožnit.

(2) Vyšetřovatelé jsou též povinni poučít poškozeného a zúčastněnou osobu o jejich právech, která pro ně ze zákona vyplývají v trestním řízení a poskytovat jim plnou možnost jejich uplatnění.

Čl. 8.

Pořádková pokuta

(1) Vyšetřovatel je oprávněn potrestat pořádkovou pokutou až do 500.-Kčs každého, kdo ruší řízení nebo vyšetřovací úkon nebo kdo se choval k vyšetřovateli urážlivě či neuposlechne bez dostatečné omluvy příkazu, daného mu vyšetřovatelem podle trestního řádu.

(2) Stížnost proti uložení pořádkové pokuty má odkladný účinek. Nelze proto až do rozhodnutí o této stížnosti pokutu vymáhat.

(3) Jestliže oprávněná osoba stížnost nepodá nebo jestliže její stížnost prokurátor zamítne, předá vyšetřovatel potrestané osobě složenku spolu s opisem usnesení o uložení pořádkové pokuty, při čemž jí upozorní, že nebude-li pokuta do 15 dnů zaplácena, bude vyvíjena exekučně. Současně věc předá příslušné hospodářsko-finanční součásti MV spolu s opisem usnesení za účelem vymáhání pokuty.

(4) Dopustí-li se jednání uvedeného v odstavci 1 příslušník ozbrojených sborů v činné službě, může vyšetřovatel přenechat jeho náčelníku, aby ho potrestal podle kázeňského řádu.

- 5 -

Čl. 9.

Usnesení

(1) Pokud vyšetřovatel v průběhu vyšetřování rozhoduje, činí tak usnesením. Za rozhodnutí se nepovažují opatření k provedení jednotlivých vyšetřovacích úkonů, na př. předvolání obviněného a svědka, vyzvání k vydání věci, obhlédání místa činu, rekonstrukce a pod.

(2) Usnesení musí obsahovat

- a) označení součastí, jejíž vyšetřovatel usnesení vydal,
- b) místo a čas vydání usnesení
- c) jméno, příjmení a hodnost vyšetřovatele
- d) výrok s uvedením zákonných ustanovení, z kterých se usnesení opírá,
- e) odůvodnění, a to zpravidla s uvedením skutečností, které jsou pořídkem usnesení a jejich zhodnocení s hlediska zákona,
- f) poučení o tom, že proti usnesení může oprávněná osoba podat stížnost.

(3) Usnesení se oznamuje osobě, které se přímo dotýká. Ozámení se děje vyhlášením nebo doručením opisu usnesení. Vyhlašuje se plné znění výroku a podstatná část odůvodnění, jakož i poučení o stížnosti.

(4) Má-li osoba, již se usnesení přímo dotýká, obhájce, stačí, bylo-li usnesení vyhlášeno buď osobě nebo jejímu obhájci. Není-li usnesení vyhlášeno za přítomnosti některé z uvedených osob, doručí se opis usnesení obhájci a jde-li o osobu nesvéprávní, která nemá obhájce, jejímu zákonnému zástupci. Je-li však obviněný ve vazbě, je třeba usnesení oznámit jak jemu, tak i jeho obhájci a v případě, že je nesvéprávní, i jeho zákonnému zástupci.

Čl. 10.

Stížnost

(1) Proti každému usnesení vyšetřovatele je oprávněna podat stížnost osoba, které se usnesení přímo dotýká.

(2) Stížnost se podává u vyšetřovatele, proti jehož usnesení směřuje, a to do 3 dnů od vyhlášení usnesení nebo od doručení jeho opisu. Jestliže se usnesení oznamuje jak osobě, které se přímo dotýká, tak i jejímu zákonnému zástupci nebo obhájci, běží lhůta od toho oznámení, které bylo provedeno nejpozději.

(3) Stížnost nemá odkladný účinek s výjimkou stížnosti proti usnesení o určení znalečného, tlumočného a proti usnesení o uložení pořádkové pokuty.

(4) Vyšetřovatel, proti jehož usnesení stížnost směřuje, může stížnosti sám vyhovět, nejsou-li záležou původního usnesení dotčena práva jiné osoby. Bylo-li k původnímu usnesení vyšetřovatele třeba předchozího sou-

hlasu prokurátora, je nutno, aby též k vyhovění stížnosti byl předem
s tímto souhlas.

(5) Jestliže lhůta k podání stížnosti již uplynula všem oprávně-
ným osobám a stížnosti vyšetřovatel sám nevyhověl (odst. 4), předloží
vyšetřovatel stížnost k rozhodnutí prokurátoru, který koná nad vy-
šetřováním dozor. Jde-li však o stížnost proti usnesení, k němuž byl
tímto prokurátorem dán předchozí souhlas, předloží vyšetřovatel stíž-
nost k rozhodnutí prokurátoru, který je tomuto prokurátoru nadřízen.
Stížnost prokurátoru je třeba zaslat do 24 hodin.

Čl. 11.

Protokol

(1) Pro sepisování protokolu o úkonech platí §§ 54-57.

(2) Protokol sepisuje vyšetřovatel, který úkon provádí, jestliže
k úkonu nelze přibrat zapisovatele (§ 27). Jinak jej sepisuje při-
bráný zapisovatel.

(3) Nemohl-li být zapisovatel přibrán k úkonu, o kterém je tře-
ba sepsat protokol, přibere se nezúčastněna zletilá osoba jako svědek,
zpravidla některý z příslušníků současti.

Čl. 12.

Svědečné, znalečné, tlumočné

(1) Svědek má nárok na úhradu nutných výdajů a ušlé odměny za
práci. Nárok zaniká, neuplatní-li jej svědek do 3 dnů po svém výsle-
chu nebo ode dne, kdy mu bylo sděleno, že k výslechu nedojde; na to
musí být svědek upozorněn.

(2) Znalec a tlumočník mají nárok na náhradu nutných výdajů a
přiměřenou odměnu.

(3) O určení výše svědečného, znalečného a tlumočného rozhoduje
vyšetřovatel usnesením. Při tom se řídí zvláštními předpisy.

(4) Stížnost proti usnesení o určení znalečného nebo tlumočného
má odkladný účinek.

Čl. 13.

Obhajoba

(1) Obviněný má právo v kterékoliv trestní věci a v kterékoli
stadiu trestního řízení si zvolit obhájce.

(2) Jestliže bylo vzneseno obvinění z trestného činu, na nějž
stanoví zákon trest smrti nebo trest odnětí svobody, jehož horní hra-
nice převyšuje 5 let, obviněný musí mít obhájce.

(3) V případě, kdy obviněný musí mít obhájce a sám si ho nesvolí, může mu ho v přípravném řízení ustanovit pouze prokurátor. V případech, kdy účast obhájce není povinná, avšak obviněný přesto žádá o ustanovení obhájce, může mu ho v přípravném řízení ustanovit opět jen prokurátor, konající nad vyšetřováním dozor, pokud si ovšem obviněný obhájce nezvolí sám.

(4) V oboru vojenského soudnictví může být obhájcem jen advokát zapsaný do zvláštního seznamu, který vede ministerstvo spravedlnosti.

(5) Při seznamování obviněného s výsledky vyšetřování a kdykoliv později smí obhájce mluvit s obviněným, který je ve vazbě, bez přítomnosti jiných osob a nahlížet do spisu.

Čl. 14.

Schvalování rozhodnutí vyšetřovatele

(1) Schválení náčelníka, do jehož nomenklatury obviněný patří, vyžadují tato rozhodnutí (úkony) vyšetřovatele:

- a) zahájení vyšetřování,
- b) vznesení obvinění,
- c) vzetí do prozatímní vazby,
- d) návrh na vzetí do vazby,
- e) návrh na prodloužení lhůty pro trvání vazby,
- f) návrh na propuštění z vazby,
- g) domovní prohlídka,
- h) uložení pořádkové pokuty,
- ch) nařízení pitvy,
- i) návrh na prodloužení lhůty pro skončení vyšetřování,
- j) návrh konečného opatření.

Není-li pachatel znám, schvaluje usnesení o zahájení vyšetřování náčelník součástí.

(2) Schválení příslušného náčelníka odboru (oddělení) kádrů nebo náčelníka zvláštní inspekce při správě kádrů MV vyžadují tato rozhodnutí (úkony) vyšetřovatele:

- a) přibrání znalce,
- b) odnětí věci,
- c) zadržení zásilky,
- d) určení svědečného, znalečného a tlumočného,
- e) zamítnutí návrhu na doplnění vyšetřování.

Č Á S T II.

Postup při vyšetřování

Čl. 15

Zahájení vyšetřování

(1) Vyšetřovatel může zahájit vyšetřování jen tehdy, jestliže jsou zjištěny okolnosti, které nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin. Vyšetřování zahajuje vyšetřovatel usnesením na základě pokynu nebo se souhlasem příslušného náčelníka. Opis usnesení doručí nejpozději do 24 hodin příslušnému prokurátorovi.

(2) Má-li být vyšetřování zahájeno z příkazu prokurátora, vyhotoví prokurátor usnesení zpravidla sám a odevzdá jej prostřednictvím příslušného náčelníka vyšetřovateli s příkazem k provedení vyšetřování.

Čl. 16

Vznesení obvinění

(1) Jakmile je na podkladě zjištěných okolností dostatečně zdůvodněn závěr, že trestný čin byl spáchán určitou osobou, vydá vyšetřovatel usnesení, že se tato osoba stíhá jako obviněný (usnesení o vznesení obvinění). Je-li při zahájení vyšetřování pachatel trestného činu již znám, vydá vyšetřovatel pouze jediné usnesení o zahájení vyšetřování a vznesení obvinění. Má-li být vydáno usnesení o vznesení obvinění proti více osobám, vyhotovuje se zpravidla usnesení proti každému obviněnému zvlášť. Opis usnesení o vznesení obvinění se doručí nejpozději do 24 hodin příslušnému prokurátorovi.

(2) Usnesení o vznesení obvinění musí kromě údajů uvedených v čl. 9 písm. a), b), c), d), e) a f) obsahovat:

- a) jméno, příjmení a hodnost osoby, proti které se obvinění vznáší, datum a místo narození, poslední pobyt a zaměstnání, jakož i název současti, u které je tato osoba zařazena,
- b) místo, čas a jiné okolnosti, za nichž byl trestný čin spáchán, pokud jsou vyšetřovateli již známy,
- c) důvody stíhání, t. j. skutečnosti, jež prokazují účast obviněného na spáchání trestného činu.

(3) Usnesení o vznesení obvinění musí být obviněnému oznámeno do 3 dnů od jeho vydání; pokud jeho první výslech se uskuteční dříve, musí se tak stát nejpozději do pěti dnů od tohoto prvního výslechu. Orgán, který provádí vyšetřování, oznámí obviněnému usnesení o vznesení obvinění buď přímo, nebo jeho zástupci. Orgán musí být vyrozuměn ve spisě a to pro oznámení v podobě písemného výslechu nebo doručenkou.

(4) Není-li znám pobyt osoby, proti níž je vzneseno obvinění, oznámí se jí usnesení o vznesení obvinění nejpozději do tří dnů po zjištění pobytu. Neznámý pobyt obviněného však nebrání tomu, aby byly prováděny další vyšetřovací úkony.

(5) Vyjde-li v průběhu vyšetřování najevo, že obviněný spáchal další trestný čin nebo že skutek, pro který se vede vyšetřování, je nutno posoudit podle jiného ustanovení zákona (změna právní kvalifikace), je třeba vydat další usnesení o vznesení obvinění. Jiným ustanovením zákona se rozumí buď právní kvalifikace podle jiného nebo přísnější kvalifikace podle téhož zákonného ustanovení.

Čl. 17.

Plánování vyšetřování

Je-li to účelné v zájmu úspěšného provedení vyšetřování, zejména u složitých případů, sestavuje vyšetřovatel plán vyšetřování nebo plán jednotlivých vyšetřovacích úkonů.

Čl. 18.

Výslech obviněného

(1) Vyšetřovatel je povinen při prvním výslechu obviněného zjistit jeho totožnost, osobní, rodinné, majetkové a výtěžkové poměry a předchozí tresty, objasnit mu podstatu vzneseného obvinění a poučit jej o jeho právech (§§ 31 a 104). Obsah poučení se poznamenává v protokole.

(2) Poté vyšetřovatel vyzve obviněného, aby k obvinění podrobně vyjádřil, zejména sby souvisle vylíčil skutečnosti, které jsou předmětem obvinění, aby uvedl okolnosti, které obvinění zeslabují nebo vyvracejí a nabídl o nich důkazy. Výpověď obviněného zapíše se do protokolu v přímé řeči a pokud možno doslova.

(3) Otázky, které se obviněnému kladou k doplnění výpovědi, musí být jasné a srozumitelné bez předstírání klamných a nepravdivých okolností a nesmí v nich být již obsažen pokyn, jak na ně odpovědět (sugestivní otázky).

(4) Výslech obviněného se koná tak, aby podal pokud možno úplný a jasný obraz skutečností závažných pro trestní řízení. Nelze proto do protokolu zapisovat domněnky, fráze a podobně.

(5) Obviněnému může být dovoleno, aby dříve než dá odpověď, nahlédl do písemných poznámek, jež však musí vyšetřovateli, požádá-li o to, předložit k nahlédnutí. Tuto okolnost musí vyšetřovatel v protokole poznamenat.

(6) Obviněnému může být též dovoleno, jestliže o to požádá, sepsat vlastnoručně svou výpověď. I v takovém případě však sepíše vyšetřovatel protokol o výpovědi obviněného k podstatě obvinění. Poznámky i vlastnoručně psaná výpověď obviněného se založí do vyšetřovacího spisu.

(7) Má-li se výsledkem obviněného zjistit totožnost nějaké osoby nebo věci, vyzve vyšetřovatel obviněného, aby ji popsal; teprve pak mu osobu nebo věc ukáže, a to zpravidla mezi několika věcmi téhož druhu (na př. několik fotografií přibližně podobných osob). Při sepsání protokolu o tom se použije zvláštního formuláře.

(8) Je-li třeba zjistit pravost rukopisu obviněného, může ho vyšetřovatel vyzvat, aby nepsal potřebný počet slov. K tomu však nesmí být obviněný žádným způsobem donucován. Vždy je však povinen snášet úkony potřebné ke zjištění jeho totožnosti (fotografování, daktyloskopování).

(9) Obviněný má právo žádat, aby s ním sepsaný protokol byl doplněn nebo aby v něm byly provedeny opravy v souladu s jeho výpovědí. Menší doplnění nebo opravy může obviněný provést sám. O tomto jeho právu je třeba obviněného poučit. Jestliže vyšetřovatel nevyhovál žádosti obviněného o opravu v protokole, poznamená důvody, které jej k tomu vedly, v protokole o výsledku obviněného.

(10) O každém jednotlivém výsledku obviněného se seписuje samostatný protokol. V protokole musí být uvedeno jméno, příjmení, hodnost a funkce vyšetřovatele a vyznačen začátek a konec výsledku. Obviněný podepisuje každou stránku protokolu pod jeho textem.

Čl. 19.

Výslech svědka

(1) Ustanovení o výslechu obviněného se přiměřeně použijí i na výslech svědka.

(2) Po zjištění totožnosti svědka poučí ho vyšetřovatel o právu odeprít výpověď a je-li třeba, též o zákazu výslechu, jakož i o tom, že je povinen vypovědět úplnou pravdu a nic nezamlčet. Dále ho poučí o významu svědecké výpovědi s hlediska obecného zájmu a o trestných následcích krivé výpovědi. Poté se vyšetřovatel dotáže na jeho poměr k projednávané věci a ke stranám a podle potřeby též na jiné okolnosti významné pro zjištění jeho hodnověrnosti. Všechny tyto okolnosti se zapíší do protokolu (§ 109).

(3) Svědek nesmí být vyslechnut o okolnostech, které tvoří státní nebo hospodářské tajemství, jež je povinen zachovávat v tajnosti, ledaže by byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn. Příslušný orgán může zproštění odeprít jen tehdy, jestliže by výpověď způsobila státu vážnou škodu.

(4) Svědek nesmí být vyslechnut též tehdy, pokud by svou výpovědí porušil státem výslovně uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže by byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tato povinnost má, zproštěn (lékař při výkonu povolání, soudce při hlasování v senátu a pod.). Tento zákaz výslechu se však nevztahuje na svědeckou výpověď týkající se trestného činu, stran kterého

má svědek oznamovací povinnost podle § 165 odst. 2 tr. zák. (velezrada, vyvraždačství, záškodnictví a sabotáž). V těchto případech je svědek povinen vypovídat i tehdy, má-li uloženu povinnost mlčenlivosti a vyšetřovatel nemusí žádat, aby byl této povinnosti zproštěn. Odepření vypovídat o státním tajemství zůstává však nedotčeno.

(5) V případech uvedených v odst. 3 a 4 vyžádá si vyšetřovatel se souhlasem náčelníka současti potřebné zproštění písemným vyžádáním u příslušného orgánu. V tomto dožádání musí být uveden pokyn, aby odpověď byla dána písemně a aby v případě zamítnutí jeho žádosti byly uvedeny důvody.

(6) Právo odepřít výpověď jako svědek má příbuzný obviněného v pokolení přímém, jeho sourozenec, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Jestliže je více obviněných a svědek je v uvedeném poměru jen k některému z nich, má právo odepřít výpověď stran jiných obviněných jen tehdy, nelze-li odloučit výpověď, která se jich týká, od výpovědi týkající se obviněného, k němuž je svědek v tomto poměru (§ 108).

(7) Svědek je oprávněn odepřít vypovídat, pokud by způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě, svému příbuznému v pokolení přímém, svému sourozenci, osvojiteli, osvojenec, manželu nebo druhu, nebo jiným osobám v poměru rodinném nebo obdobném, jejichž újmu by právem pocitoval jako újmu vlastní (na př. strýc žijící dlouhou dobu v rodině a pod.). Jde o případ, kdy svědek není příbuzným obviněného, ale jeho výpověď by mohla jmenovaným osobám uškodit.

(8) Svědek však nesmí v žádném případě odepřít výpověď, má-li podle § 165 odst. 2 tr. zák. povinnost oznámit trestný čin, jehož se svědecká výpověď týká.

(9) Odepřel-li svědek výpověď, zapíše vyšetřovatel do protokolu o výslechu svědka pouze jeho osobní údaje a uvede v něm, z jakých zákonných důvodů odmítá svědek vypovídat a tento protokol předloží svědkovi k podpisu.

(10) Jestliže se svědek nedostaví, ač byl řádně předvolán, bez dostatečné omluvy, může být předveden. Na to a na jiné následky nedostavení (pořádková pokuta), musí být svědek v předvolání upozorněn.

Čl. 20.

Konfrontace

(1) Konfrontace je zvláštní formou výslechu spočívající v tom, že vyslychané osoby jsou při výslechu postaveny tváří v tvář. Cílem konfrontace je odstranění rozporů a nejasností mezi výpověďmi vyslychaných osob.

(2) Vyšetřovatel nesmí připustit, aby konfrontované osoby se domlouvaly, po případě aby působily na sebe vyhrožováním nebo jiným způsobem.

(3) O konfrontaci platí jinak přiměřeně ustanovení o výsledku obviněného a svědka.

Čl. 21.

Přibrání znalce (vyžádání znaleckého posudku)

(1) Jestliže k objasnění skutečností, závažných pro trestní řízení, je třeba odborných znalostí, přiberou se znalci, a to zpravidla dva. Jde-li o objasnění skutečností méně důležitých nebo věc nesnese odkladu, stačí přibrat znalce jednoho. Místo přibrání znalce z oboru lékařství lze se spokojit lékařským potvrzením, o jehož správnosti nejsou pochybnosti.

(2) Jako znalec je povinen být činný ten, kdo je trvale ustanoven za znalce pro obor, jehož znalostí je třeba k objasnění vyšetřované věci, a ten, kdo tento obor provozuje jako své povolání.

(3) Místo přibrání znalců lze požádat o znalecký posudek státní ústav nebo jiný orgán, pokud plní úkoly státní správy. Takový znalecký posudek musí být podán písemně a musí v něm být uvedena osoba, která posudek vypracovala.

(4) O přibrání znalce nebo o vyžádání znaleckého posudku rozhoduje vyšetřovatel usnesením, které kromě obecných náležitostí (čl. 9 odst. 2) musí obsahovat:

- a) jméno a příjmení znalce (název ústavu nebo státního orgánu)
- b) důvody, pro které se znalec přibírá nebo znalecký posudek vyžaduje,
- c) otázky, které má znalec (ústav nebo státní orgán) odpovědět.

(5) Přibrání znalce se provádí písemným předvoláním, které se znalci doručí. V předvolání se znalci oznámí, kdy a kde má provést znalecké zkoumání. V předvolání musí být znalec upozorněn na následky nedostavení se a na povinnost oznámit skutečnosti, které mu brání být činný jako znalec.

(6) Vyšetřovatel poučí znalce o tom, že je povinen podat nestranný posudek podle svých odborných znalostí a zachovávat mlčenlivost o tom, co se jako znalec dozvěděl. Dále ho poučí o významu znaleckého posudku s hlediska obecného zájmu a o trestních následcích křivé výpovědi. Jinak se pro výsledk znalce použije přiměřeně ustanovení o výsledku svědka. Obsah poučení se poznamenává v protokole.

(7) Vyšetřovatel předloží znalci konkrétní otázky, které má jako znalec objasnit, a poskytne mu potřebná vysvětlení, případně mu dovolí nahlédnout do spisu nebo mu materiály zapůjčí. Dále mu umožní, aby mohl klást obviněnému a svědkům otázky, vztahující se k předmětům znaleckého zkoumání. Znalci se zpravidla uloží, aby posudek podal písemně. Předloží-li znalec písemný posudek, vyzve ho vyšetřovatel, aby posudek stvrdil. Tato okolnost se poznamenává v protokole. O přijetí písemného posudku se sepíše protokol, ve kterém se uvedou osobní a úřední

údaje znalce a do kterého znalec prohlásí, že posudek vyhotovil podle zákonných ustanovení. Protokol znalec podepíše a potvrdí svým úředním razítkem. Nepředložil-li znalec posudek písemně, nadiktuje jej do protokolu, který uvedeným způsobem stvrdí.

(8) Má-li vyšetřovatel důvodné pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, může přibrat dalšího znalce nebo vyžádat si další znalecký posudek.

Čl. 22.

Provádění lékařských úkonů nutných k trestnímu řízení

Obviněný i svědek je povinen strpět, aby znalec - lékař mu odebral krev za účelem provedení krevní zkoušky nebo na něm vykonal jiný podobný úkon, pokud není spojen s nebezpečím pro jeho zdraví. Vyšetřovatel je povinen upozornit obviněného nebo svědka na takovou povinnost i následky nevyhovění (čl.8).

Čl. 23.

Domovní a osobní prohlídka

(1) Domovní prohlídku lze vykonat, je-li důvodné podezření, že v bytě, jiné místnosti nebo prostoru k ní náležející je věc důležitá pro trestní řízení nebo že se tam skrývá osoba, podezřelá ze spáchání trestného činu.

(2) Osobní prohlídku lze vykonat, je-li důvodné podezření, že někdo má u sebe důležitou věc pro trestní řízení; u osoby zatčené nebo vzaté do prozatímní vazby lze vykonat osobní prohlídku též tehdy, je-li tu podezření, že má u sebe zbraň nebo jinou věc, již by mohla ohrozit život nebo zdraví bezpečnostního orgánu nebo jiné osoby, nebo která by mohla sloužit ke spáchání sebevraždy.

(3) K rozhodnutí o provedení domovní nebo osobní prohlídky potřebuje vyšetřovatel předchozí souhlas prokurátora. Souhlas si vyžaduje předložením usnesení (všech jeho vyhotovení) prokurátoru, který souhlas vyznačí na všech vyhotoveních usnesení. Originál usnesení se vydá osobě, u níž se prohlídka koná.

(4) Jestliže předchozího souhlasu prokurátora k výkonu domovní nebo osobní prohlídky nelze předem dosáhnout a věc nesnese odkladu anebo jestliže jde o osobu přistiženou při činu nebo o osobu, na kterou je vydán příkaz k zatčení, je vyšetřovatel oprávněn prohlídku vykonat nebo vydat příkaz k ní bez tohoto souhlasu. V takových případech je však povinen vyžádat si do 48 hodin souhlas dodatečný (viz čl.2 odst.4).

(5) Domovní nebo osobní prohlídku lze vykonat jen po předchozím výsledku toho, u koho nebo na kom se má vykonat, a to jen tehdy, jestliže se výsledkem nedosáhlo ani dobrovolného vydání hledané věci.

- 14 -

ani odstranění jiných důvodů, které vedly k prohlídce. Takového výsledku není třeba, jestliže věc nesnese odkladu a výslech nelze okamžitě provést.

(6) Orgán vykonávající domovní prohlídku je povinen umožnit, aby se jí účastnila osoba, u níž se koná, nebo některý dospělý člen její domácnosti. O tomto právu je povinen tuto osobu poučit. K výkonu domovní a osobní prohlídky se přibere osoba, která není na věci zúčastněna, jako svědek.

(7) O domovní nebo osobní prohlídce se sepíše na místě protokol, který musí obsahovat:

- a) název součásti, jejíž orgán prohlídku konal,
- b) čas a místo (u koho) prohlídky,
- c) jméno, příjmení a funkce orgánů provádějících prohlídku a jméno a příjmení osob, které se jí zúčastnily,
- d) důvody prohlídky,
- e) seznam věcí, které byly při prohlídce vydány nebo odnаты; věci musí být přesně popsány tak, aby byla vyloučena jakákoliv jejich záměna,
- f) kde byly odnáté věci nalezeny,
- g) zda byl proveden přechodní výslech osoby, u které byla prohlídka vykonána, a zda jí bylo vydáno potvrzení o důvodech prohlídky a o jejím výsledku, jakož i o věcech při ní vydaných nebo odnátých, po případě důvody, proč se tak nestalo; za potvrzení o prohlídce se považuje opis protokolu o ní,
- h) údaj o tom, že osoba, u které byla prohlídka konána, byla poučena o právo stížnosti, po případě její vyjádření nebo návrhy,
- ch) námítky této osoby proti obsahu protokolu.

Čl. 24.

Vydání a odnětí věcí

(1) Má-li někdo u sebe věc důležitou pro trestní řízení, je povinen jí na vyzvání vyšetřovatele vydat a neučiní-li tak, může mu věc být odnata.

(2) Věcí důležitou pro trestní řízení je zejména věc, která je důkazním prostředkem nebo nasvědčuje spáchání trestného činu, dále věc, kterou pachatel získal trestným činem, věc pocházející z trestného činu anebo věc určená k jeho spáchání.

(3) Ve vyzvání k vydání věci musí být osoba, které se vyzvání týká, upozorněna na to, že nevydá-li věc, může jí být uložena pořádková pokuta nebo že věc může být odnata.

(4) Nebude-li na vyzvání věc vydána, může být vyšetřovatelem odnata. K odnětí věci potřebuje vyšetřovatel předchozí souhlas prokurátora. Bez takového souhlasu může vyšetřovatel věc odejmut, nelze-li souhlasu předem dosáhnout a věc nesnese odkladu. V takových případech je však povinen vyžádat si do 48 hodin souhlas dodatečný.

(5) K odnětí věci se podle možnosti přibere osoba, která není na věci zúčastněna, jako svědek.

(6) O odnětí věci se sepíše protokol, který musí obsahovat:

- a) název součásti, jejíž orgán odnětí věci provedl,
- b) čas a místo úkonu a jméno a příjmení osoby, které byla věc odnata,
- c) jméno, příjmení a funkce orgánů, kteří provedli odnětí věci, a jméno a příjmení osob, které se toho zúčastnily,
- d) důvody odnětí věci,
- e) přesný popis odnáté věci s uvedením, komu patří,
- f) údaj o tom, že osoba, které byla věc odnata, byla poučena o právu stížnosti, po případě její vyjádření nebo návrhy,
- g) námítky této osoby proti obsahu protokolu.

Jedna kopie protokolu se vydá osobě, které byla věc odnata, jako potvrzení o převzetí věci.

(7) Není-li vydané nebo odnáté věci již třeba k dalšímu řízení, vypracuje vyšetřovatel odůvodněný návrh na vrácení věci, který předloží prokurátoru k rozhodnutí.

Čl. 25.

Úschova věcí vydaných nebo odнатých

(1) Věci vydané nebo odnáté se uschovávají, pokud je jich nezbytně třeba pro účely vyšetřování, u zvláštní inspekce. O úschově těchto věcí je třeba vést řádnou evidenci.

(2) Není-li věci nezbytně třeba pro účely vyšetřování a prokurátor nebo soud o nich dosud nerozhodli, může být věc předána do úschovy hospodářsko-finančnímu odboru příslušné součásti, který se při úschově takové věci řídí ustanoveními oddílu 3 Instrukce o přebírání, soupisu, prozatímní úschově a nakládání s majetkem obviněných v trestním řízení (příl. k RMV č. 52/1954 čl. 118).

(3) Po skončení vyšetřování předá se věc prokurátorovi, pokud nebyla již vrácena. U součástí MV mohou být věci vydané nebo odnáté nadále uschovány jen na výslovný příkaz prokurátora.

(4) Nelze-li věc vzhledem k její povaze (na př. věc, k jejíž úschově je třeba velkého prostoru nebo zvláštní péče) uschovávat u součástí MV, rozhodne o způsobu její úschovy prokurátor.

(5) S vydanými nebo odňatými věcmi, které podléhají zkáze, se naloží podle pokynu prokurátora. Vyšetřovatel je povinen na takové věci ihned prokurátora upozornit a vyžádat si od něho rozhodnutí.

Čl. 26.

Zatčení

(1) Zatknout osobu podezřelou ze spáchání trestného činu mohou bezpečnostní orgány jen tehdy, byla-li tato osoba přistižena při činu nebo při pronásledování bezprostředně po něm (§75). Jinak mohou bezpečnostní orgány provést zatčení jen na písemný příkaz soudu (§ 76).

(2) Byla-li osoba zatčena podle § 75, předloží orgán, který zatčení provedl, neprodleně prokurátoru opis protokolu o zatčení.

Čl. 27.

Prozatímní vazba

(1) Osobu podezřelou ze spáchání trestného činu smí vyšetřovatel vzít do prozatímní vazby, je-li tu některý z důvodů vazby a věc nenesne odkladu.

(2) Je-li třeba vzít podezřelou osobu do prozatímní vazby, vyhotoví vyšetřovatel usnesení o vzetí do prozatímní vazby a příkaz k umístění ve věznici, který současně s podezřelou osobou předá příslušné věznici.

(3) O vzetí podezřelé osoby do prozatímní vazby sepiše vyšetřovatel ihned protokol, v němž kromě osobních údajů o osobě vzaté do prozatímní vazby uvede důvody jejího vzetí do prozatímní vazby. Opis protokolu zasle neprodleně prokurátorovi.

(4) Osoba vzatá do prozatímní vazby musí být ihned vyslechnuta a nejpozději do 48 hodin odevzdána prokurátoru nebo propuštěna na svobodu. Odevzdání prokurátoru se provádí tím, že se mu předloží návrh na uvalení vazby.

(5) Pominou-li během 48 hodin důvody vazby, rozhodne vyšetřovatel o propuštění osoby z prozatímní vazby. Osoba musí být propuštěna též v tom případě, nařídí-li to prokurátor.

Čl. 28.

Vazba

(1) Vzít obviněného v přípravném řízení do vazby je oprávněn pouze prokurátor. Obviněný smí být vzat do vazby jen tehdy, bylo-li vneseno obvinění a jestliže jsou zde skutečnosti, které dostatečně odůvodňují obavu

- a) že uprchne, zejména proto, že nelze ihned zjistit jeho totožnost nebo bydliště nebo pro vysoký trest, který po podle očekávání postihne,

- 17 -

- b) že bude působit na svědky nebo spoluobviněné a nebo že bude jinak mařit objasnění skutečností závažných pro trestní stíhání,
- c) že se znovu dopustí trestného činu, který spáchal nebo že dokoná trestný čin, o který se pokusil nebo že vykoná trestný čin, kterému hrozil.

(2) Zjistí-li vyšetřovatel, že tu jsou důvody vazby, předloží prokurátoru návrh na vzetí obviněného do vazby. Tento návrh podává zpravidla v průběhu prozatímní vazby. Současně s takovým návrhem předloží prokurátoru opis usnesení o vzetí obviněného, pokud se tak již nestalo dříve, a celý vyšetřovací spis.

(3) Vyšetřovatel je povinen zkoumat v každém období vyšetřování, zda důvody vazby nepominuly. Zjistí-li, že důvody vazby pominuly, předloží prokurátoru neprodleně návrh na propuštění obviněného z vazby.

(4) Návrh na vzetí do vazby nebo na propuštění z vazby obsahuje:

- a) osobní údaje obviněného,
- b) stručné uvedení důvodů vazby s hlediskem zákonných ustanovení nebo důvodů propuštění z vazby.

(5) O vzetí do vazby vyrozumí vyšetřovatel neprodleně, nejpozději však do 5 dnů, písemným oznámením rodinné příslušníky obviněného a uvedením adresy k písemnému styku. V této lhůtě vyrozumí též zaměstnavatele obviněného.

Čl. 29.

Výkon vazby

(1) Vazba se vykonává ve vyšetřovacích věznicích ministerstva vnitra.

(2) Návštěvy obviněného, který je ve vazbě, pokud vyšetřování nebylo skončeno nebo pokud je nekoná sám prokurátor, povoluje vyšetřovatel.

(3) Návštěvy lze povolit jen výjimečně ze závažných důvodů. Návštěvy obviněných, u nichž je vyšetřován duševní stav, se nepovolují.

(4) Při návštěvě musí být přítomen vyšetřovatel, který je povinen dbát, aby obviněný s návštěvou neprojednával věci, které by mohly mařit nebo ztěžovat průběh trestního řízení, aby si mezi sebou nic nepředávali a aby mezi nimi nedošlo k přímému styku.

(5) O uskutečnění návštěvy vyhotoví vyšetřovatel záznam, který založí do spisu.

(6) V průběhu vyšetřování může obviněný, který je ve vazbě, přijímat a odesílat dopisy na základě povolení vyšetřovatele.

(7) Obviněný smí přijmout a odeslat jeden dopis během 14 dnů, pokud to není na újem trestního řízení. Do tohoto počtu se nezapočítávají dopisy mezi obviněným a obhájcem. V kratší lhůtě lze obviněnému povolit přijímání a odesílání dopisů jen ze závažných důvodů.

- 18 -

(6) Vyšetřovatel odpovídá za správné provedení cenzury přijatých a dorozlých dopisů, dopisy se závadným obsahem nepropustí a založí je do spisu spolu se záznamem.

Čl. 30.

Lhůta pro trvání vazby (Vazební vyšetřovací lhůta)

(1) Vazební vyšetřovací lhůta se počítá ode dne zadržení, zatčení, vzetí do vazby nebo do prozatímní vazby a končí nejpozději dnem podání obžaloby.

(2) Trvá-li vazba již dva měsíce, musí být obviněný z vazby propuštěn, jestliže nadřízený prokurátor nerozhodne, že vazba trvá dále.

(3) Vyšetřovatel je povinen vešs navrhnout prokurátoru, který koná nad vyšetřováním dozor, prodloužení trvání vazby. Návrh je třeba předložit tak, aby jej prokurátor příslušný pro prodloužení vazby bdržel 5 dnů před uplynutím lhůty. S návrhem na prodloužení trvání vazby zašle prokurátoru celý vyšetřovací spis.

(4) O rozhodnutí prokurátora, kterým byla prodloužena vazební vyšetřovací lhůta, vyrozumí vyšetřovatel příslušnou věznicí.

Čl. 31.

Lhůty pro skončení vyšetřování

(1) Vyšetřování musí být skončeno nejpozději do dvou měsíců od jeho zahájení.

(2) Povolit prodloužení lhůty o jeden měsíc může prokurátor, který koná dozor nad vyšetřováním. Prodloužení lhůty o další měsíc (nad 3 měsíce) je oprávněn vyšší vojenský prokurátor. Povolit další prodloužení lhůty může jen generální prokurátor.

(3) Ukáže-li se v průběhu vyšetřování, že je nebude možno skončit ve stanovené lhůtě, je vyšetřovatel povinen předložit prokurátoru návrh na prodloužení lhůty pro skončení vyšetřování. Návrh musí být předložen nejpozději 5 dnů před uplynutím stanovené lhůty, a to prokurátorovi, který koná nad vyšetřováním dozor.

4/ Návrh na prodloužení lhůty pro skončení vyšetřování musí obsahovat:

- a) název součástí a jméno a příjmení vyšetřovatele,
- b) čas a místo návrhu,
- c) osobní údaje obviněného a označení trestného činu,
- d) den, kdy byla vyšetřování zahájeno, jeho dosavadní výsledky a úvahy, které zanebrují skončit vyšetřování ve stanovené lhůtě,
- e) doba, o kterou se navrhuje prodloužit lhůtu,

f) doba, po kterou je obviněný ve vazbě, pokud se vyšetřování nekoná na svobodě.

Čl. 32.

Skončení vyšetřování

(1) Uzná-li vyšetřovatel vyšetřování za skončené, seznámí obviněného s výsledky vyšetřování, při čemž mu předloží k prostudování vyšetřovací spis (ve skupinových případech jen ty části vyšetřovacího spisu, které mají vztah k jeho trestné činnosti). Současně jej poučí o právu navrhnout doplnění vyšetřování a nové důkazy.

(2) Má-li obviněný obhájce, přizve jej vyšetřovatel k seznámení obviněného s výsledky vyšetřování a rovněž mu umožní prostudovat vyšetřovací spis. Vyšetřovatel je však povinen být po celou dobu studia spisu obviněným nebo obhájcem přítomen. Po prostudování spisu, který vyšetřovatel odnese, má obhájce právo mluvit s obviněným bez přítomnosti jiných osob, a to ještě před vyjádřením obviněného k výsledkům vyšetřování.

(3) Navrhne-li obviněný (nebo obhájce) provedení nových důkazů nebo doplnění důkazů již provedených, vyšetřovatel těmto návrhům buď vyhoví nebo je zamítne odůvodněným usnesením. Proti tomuto usnesení může obviněný podat stížnost, kterou vyšetřovatel musí do 24 hodin předložit prokurátoru k rozhodnutí.

(4) O seznámení obviněného s výsledky vyšetřování se sepíše protokol, který obsahuje:

- a) označení součástí a čas a místo úkonu,
- b) osobní údaje obviněného a jeho obhájce, pokud byl přítomen,
- c) poučení obviněného o právu navrhnout doplnění vyšetřování,
- d) uvedení čísel listů spisu, s nimiž byl obviněný seznámen,
- e) návrhy obviněného a jeho obhájce na provedení nových důkazů nebo doplnění důkazů již provedených,
- f) rozhodnutí vyšetřovatele o těchto návrzích, pokud je učiní ihned při úkonu,
- g) uvedení, zda odůvodněné rozhodnutí vyšetřovatele o návrzích obviněného bylo jím sděleno a zda proti němu podávají stížnost,
- h) doba trvání úkonu,
- ch) podpisy vyšetřovatele, obviněného a obhájce, je-li přítomen.

Protokol o seznámení s výsledky vyšetřování musí být sepsán a každým obviněným samostatně.

(5) Jestliže byly provedeny další úkony podle návrhu obviněného, musí být obviněný s jejich výsledky znovu obeznámen.

(6) Po seznámení obviněného s výsledky vyšetřování a po případném doplnění vyšetřování podle návrhu obviněného vypracuje vyšetřovatel návrh konečného opatření, který předloží s celým vyšetřovacím spisem prokurátorovi.

(7) Návrh konečného opatření obsahuje

- a) osobní údaje obviněného,
- b) shrnutí výsledků vyšetřování, v němž je odůvodňován návrh konečného opatření,
- c) konečné opatření, které vyšetřovatel navrhuje provést (na př. podání žaloby, zastavení trestního stíhání, odložení věci, přerušování trestního stíhání a pod.).

Zrušeno podle RM-29/1945

Č Á S T III.

A d m i n i s t r a t i v n í p o ř á d e k

Čl. 33

Vyšetřovací spis

(1) Všechny písemnosti pro vyšetřovací spis se vyhotovují průpisem, který se ukládá ve spisu, jenž zůstává u součástí i po skončení vyšetřování. Vyšetřovací spis tvoří součást kádrového materiálu a ukládá se buď v kádrovém spise nebo v archivu odboru (oddělení) kádrů. Správní vyšetřovací spis se provádí se obdobně jako ve vyšetřovacích odděleních Stb a VB.

(2) Je zakázáno ukládat do vyšetřovacího spisu jakýkoliv materiál získaný operativní cestou.

(3) K usnadnění administrativy vyhotovuje se většina usnesení a protokolů na formulářích. Vyšetřovatelé zvláštní inspekce používají formuláře určené pro vyšetřovatele Stb a VB.

o o o o o o o o o o o